

Jak z předchozích skutkových zjištění zřejmo, shodovala se vůle obou smluvních stran v tom, že žalobce bude za práce přes čas odměňován ujednanými příspěvky po 10 Kč, pokud se týče po 15 Kč denně a byla tudíž tato odměna podle srovnalé vůle obou stran paušalována. Ježto žalobce ani netvrdí, že mu smlouvou zaručené příspěvky nebyly řádně vyplaceny, nelze mluvit ani o tom, že žalobce byl nedovoleným činem žalovaného nějak poškozen, když se mu za »práci přes čas« dostalo smluvené mzdy úhrnkové, a je tedy zažalovaný nárok bezdůvodný. K tomu budiž doloženo, že, pokud zákon sám nestanoví výjimky — jako na příklad v § 21 zákona ze dne 12. prosince 1919, čís. 29 sb. z. a n. z roku 1920 — je stranám ponecháno na vůli, by se dohodly o výši mzdy a o způsobu, jak se má platit. Nelze tedy ze zákona dovodit, že paušalování mzdy za práci přes čas je nicotné, zvláště když ani zákon čís. 91/18 sb. z. a n. takového paušalování nezakazuje.

Čís. 8328.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jede-li vlak (část jeho) hlavní dráhy a na kolejích, po nichž se má jízda státi, jest osoba při dopravě nezaměstnaná, jde o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zák. o ruč. žel.

(Rozh. ze dne 22. září 1928, R II 225/28.)

Bedřich P., železniční zaměstnanec, byl přeložen a stěhoval své svršky v nákladním vagonu, jež sám doprovázel. Ve stanici Š. byl Bedřich P., vystoupivší z vagonu, přejet a usmrcen vagony posunovanými po vedlejší koleji. Žalobní nárok dcery Bedřicha P-a proti československému eráru na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozhodl. Důvody: Odvolací soud vychází z jiného právního názoru než první soudce a vidí příhodu v dopravě v tom, že se Bedřich P. ocitl v době posunu na koleji VII. zakázané pro přístup osobám tam nezaměstnaným. Neboť příhodou v dopravě podle § 1 zák. čís. 27/1869 ř. zák. jest událost, která se odchyluje od normálního, obvyklého způsobu nebo průběhu provozování dopravy, je způsobitou člověka zranití neb usmrtití a nastala mimo osobu poškozeného neb usmrceného. Nemusí tedy záležeti výhradně v přestoupení předpisů dopravních. Nesporným jest, že se Bedřich P nějakým způsobem dostal na kolej VII. a že ho odražené vozy tam přejely a usmrtily. Není pravidelným způsobem dopravy, by na místech nezaměstnaným zakázaných prodlévali lidé nepovolání, nýbrž je to příhodou a překážkou nahodile a nepravidelně se přiházející. Není pochyby, že zdržování se na takových místech je pro osoby při dopravě nezaměstnané spojeno s nebezpečím zranění a usmrcení. Nesporně je konečně, že smrt P-ova nastala tím, že byl přejet odraženými vozy.

A není pochyby, že posunování jest částí dopravy. Jest proto jisto, že ocitnutí se P-a na koleji VII. jest příhodou v dopravě a že dráhu stíhá zákonná povinnost ručení podle § 1 zák. čís. 27/1869 ř. zák. Chce-li se dráha sprostí této povinnosti, musí dokázati podle § 2 zmíněného zákona některý z vyvíňovacích důvodů. Tvrdila sice zavinění usmrceného P-a, avšak důkaz o tom vůbec zůstala dlužna. Nestačil zákaz P-ovi, by dveře vozu neotvíral a z vozu nevystupoval, nýbrž musil by býti podán důkaz, že skutečně zákazu toho neuposlechl a bez nutkové příčiny vagon opustil. Jakým způsobem se však dostal z vozu ven, se zjistiti nedá, a není proto vyloučeno, že P. při posunu z vozu vypadl a padl na kolej VII. aneb jinakým nezaviněným způsobem se tam dostal. Vždyť první soudce sám připouští možnost, že P. z vozu při posunu vypadl. Nemůže-li dráha přesného důkazu o zavinění P-ově podati, musí nésti následky ustanovení § 1 zmíněného zákona a jest proto prokázán důvod zažalovaného nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Po právní stránce napadá rekurs usnesení odvolacího soudu neprávem. Právní názor, podle něhož odvolací soud dospěl k úsudku, že a proč tu jde o příhodu v dopravě, zastává též věda a schvaluje i dovolací soud. Jízďe vlaku (jeho části) hlavní dráhy na její trati, když na ní, na kolejích, po kterých se jízda má státi, byla osoba při dopravě nezaměstnaná, přiznal odvolací soud pro mimořádnost takového případu, příčícího se dokonce výslovnému zákazu vstupu na trať nepovolaným, ráz příhody v dopravě podle § 1 zák. o žel. ruč. Obavou rekursu, že by pak dráha ručila též za sebevraždy na železničních kolejích, netřeba se zabývati, protože v souzeném případě není ve skutkových zjištěních nižších soudů opory pro předpoklad, že P. spáchal sebevraždu. Třeba jen zkoumati, zda v souzeném případě dráha ručí za škodu ze zjištěné příhody v dopravě. Žalovaný erár nastoupil sice vyvíňovací důkaz podle § 2 zák. o ruč. žel., ten se mu však nepodařil, takže odvolací soud nemá za vyloučeno, že P. při posunu z vozu vypadl a padl na kolej VII. aneb jinakým nezaviněným způsobem se tam dostal. Zjištění to není v rekursu podle zákona napadeno, váže proto i dovolací soud. Ježto podle toho je tu příhoda v dopravě, z níž vzešla smrt P-ova, a žalovaný erár neprovedl podle § 2 zák. o žel. ruč. vyvíňovací důkaz, odpovídá napadené zrušovací usnesení zákonu i stavu věci.

Čís. 8329.

V exekučním řízení jsou v rekursech vyloučeny nové skutečnosti a průvody, týkající se věci.

(Rozh. ze dne 26. září 1928, R I 678/28.)